
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 118, september 2014

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
 e-mail: roel@velemaweb.nl
 weblog: <http://velemaweb.nl>
 Facebook: <https://www.facebook.com/roel.velema.5>

Daniël de Profeet

Deel 8

Het Gezicht van de Ram en de Geitenbok (Daniël 8)

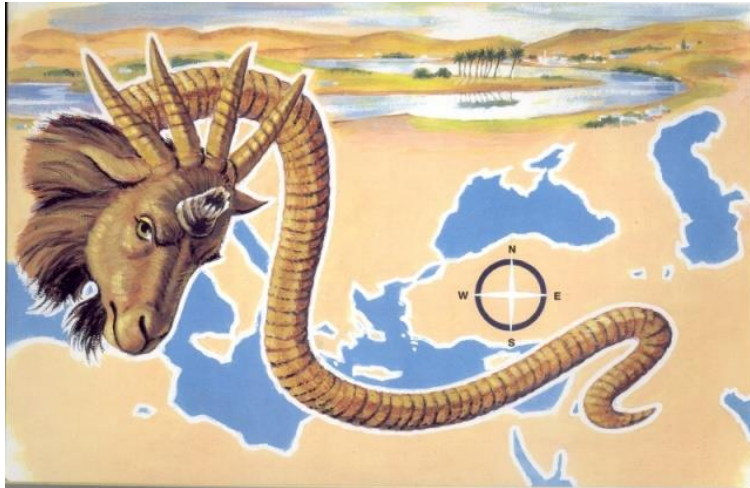
“... waarvan gesproken is door Daniël, de profeet ...” (Matt. 24:15).

Daniël 8 is een boeiend hoofdstuk. Daniël ontvangt opnieuw een visioen ongeveer twee jaar na zijn vorig visioen in Daniël 7. Daniël zegt daar over het volgende:

“Ik zag nu in dat visioen dat ik bij het Ulai-kanaal was. Ik sloeg mijn ogen op, en ik zag, en zie, er stond een ram voor het kanaal. Hij had twee horens. Die twee horens waren hoog, maar de ene was hoger dan de andere, en de hoogste kwam het laatst tevoorschijn. Ik zag dat de ram met de horens naar het westen stootte, naar het noorden en naar het zuiden. Geen enkel dier kon tegen hem standhouden, en er was niemand die uit zijn macht kon redden. Hij deed naar eigen goeddunken en maakte zich groot. Ik bleef opletten - en zie, er kwam een geitenbok aan, vanuit het westen, over heel het aardoppervlak, zonder de aarde aan te raken. De bok had tussen zijn ogen een opvallende horen. Hij kwam tot bij de ram met de twee horens, die ik had zien staan voor het kanaal, en schoot met zijn grimmige kracht op hem af. Ik zag hoe hij, vlak bij de ram gekomen, zich tegen hem

verbitterde, de ram een stoot gaf en zijn beide horens brak. In de ram was geen kracht om tegen hem stand te houden. Hij wierp hem tegen de grond en vertrapte hem, en er was niemand die de ram uit zijn macht kon redden. De geitenbok maakte zich uitermate groot. Maar toen hij machtig

geworden was, brak de grote hoorn af en in plaats daarvan kwamen er vier opvallende op, overeenkomstig de vier windstreken van de hemel. Uit één ervan kwam een kleine hoorn tevoorschijn, die uitzonderlijk groot werd, naar het zuiden toe, naar het oosten toe en naar het sieraadland toe. Hij werd groot, tot aan het leger van de hemel. Van dat leger, namelijk van de sterren, liet hij er sommige ter aarde vallen en vertrapte ze. Hij maakte zich groot tot aan de Vorst

van dat leger. Het steeds terugkerende offer werd Hem ontnomen en Zijn heilige woning neergeworpen. En het leger werd overgegeven vanwege de afvalligheid tegen het steeds terugkerende offer, en hij wierp de waarheid ter aarde. Hij deed het en het gelukte. Toen hoorde ik een heilige spreken, en een heilige zei tegen de Ongenoemde Die sprak: Hoelang zal het visioen van het steeds terugkerende offer en de verwoestende afvalligheid gelden, en hoelang zal zowel het heiligdom als het leger overgegeven worden om vertrapt te worden? Hij zei tegen mij: Tot tweeduizend driehonderd avonden en morgens. Dan zal het heiligdom in rechten hersteld worden" (Dan. 8:2b-14 HSV).

Visioenen grijpen diep in in het leven van Daniël. Het vorige visioen over de vier dieren ontstelde en verschrikte hem (Dan. 7:15), en hij bewaarde de woorden in zijn hart (Dan. 7:28). God neemt dan de tijd totdat hij het heeft verwerkt. Dan, in het derde jaar van koning Belsazar, ontvangt Daniël opnieuw een visioen dat hem verbijsterde en er enige dagen ziek van was (Dan. 8:27).

De openbaringen van God aan Daniël geven een beschrijving van de geschiedenis van het koninkrijk van Babylon. Dit koninkrijk begon met Nebukadnezar en eindigt met het koninkrijk van de antichrist. Deze geschiedenis omspannt meer dan 26 eeuwen en wordt de "tijden van de heidenen" genoemd. (Luc. 21:24). De geschiedenis van Babylon valt uiteen in vier delen, zoals ook het beeld van Nebukadnezar uit vier delen bestond (Dan. 2). Daarentegen geven de vier beesten uit de zee (Dan. 7) niet een beschrijving van die vier delen, maar ziet alles gesublimeerd in het laatste koninkrijk van de antichrist. Nadat het eerste deel, het rijk onder Nebukadnezar, geschiedenis was geworden, ontving Daniël verdere openbaring over de andere delen, beschreven als een "ram", een "geitenbok" en een "kleine hoorn" (Dan 8; Dan. 7:8). In Daniël 8 wordt daarom de algemene openbaring over de vier delen, de vier koninkrijken, afgerond en zien we in Daniel 11 aanvullende profetie over met name over het laatste koninkrijk onder de antichrist.

Alle dromen en visioen hebben te maken met het koninkrijk van Babylon en niet met het tijdperk van de gemeente. Hierover meer in Daniël 9.

In de behandeling van Daniël 9 zullen we zien dat er een tijdsinterval bestaat tussen de 69^e en 70^e jaarweek van Daniël. Dit tijdsinterval is er tussen het derde en vierde Babylonische koninkrijk. Daniël zag dit tijdsinterval niet en profeteerde er ook niet over. Het derde koninkrijk eindigde met de dood van Alexander de Grote en de verdeling van zijn koninkrijk onder zijn vier generaals. De openbaring gaat dan direct over naar het vierde koninkrijk, dat van de antichrist.

De nadruk van Daniël ligt steeds op hetzelfde, op het vierde deel van het beeld (Dan. 2:37-45), de kleine horen (Dan. 8:3-14, 20-25), de verachtelijke man (Dan. 11:21-45). De nadruk is steeds op de uiteindelijke vorm van Babylon en het boek Daniël schijft daar meer over dan al de eerste drie delen samen.

In het boek Openbaring gaat Johannes niet in op de vier delen van het koninkrijk van Babylon, maar gaat in detail in op de laatste zeven jaar van dat vierde koninkrijk, de zeventigste week van Daniël (Openb. 6-18), de *“tijd van benauwdheid voor Jacob”* (Jer. 30:7).

Terug naar het visioen van de ram en de geitenbok. Daniël is duidelijk wie de ram en de geitenbok voorstellen:

“De ram met de twee horens die u gezien hebt, dat zijn de koningen van Medië en Perzië. En de harige geitenbok is de koning van Griekenland, en de grote hoorn die tussen zijn ogen zat, dat is de eerste koning. En dat die afbrak en er vier voor in de plaats kwamen: vier koninkrijken zullen uit dat volk ontstaan, maar zonder de kracht ervan. Aan het einde van hun koningschap, wanneer de afvalligen de maat hebben volgemaakt, zal er een meedogenloze koning opstaan, bedreven in slinkse streken” (Dan. 8:20-23 HSV)

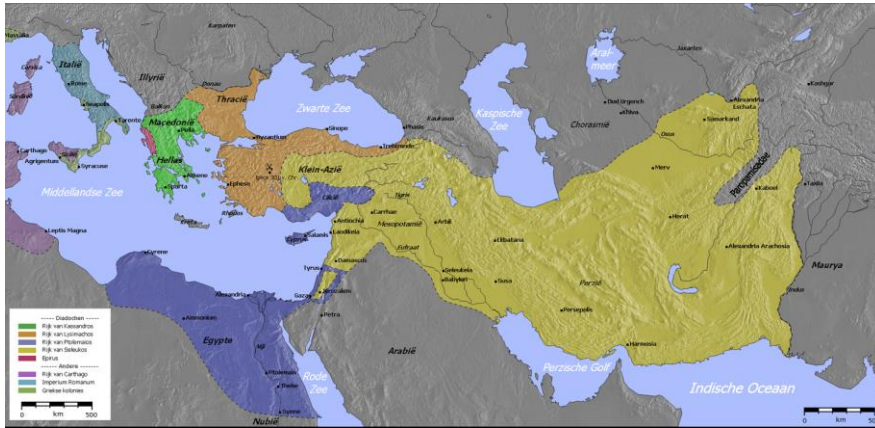

De **ram met de twee horens** zijn de koningen van de Meden en Perzië en de harige geitenbok is de koning van Griekenland (Dan 8:20). De Perzen waren machtiger dan de Meden en hebben uiteindelijk de macht van de Mediërs overgenomen en ingelijfd in het Perzische rijk. In Daniël 8:4 lezen we dat deze ram zowel richting het westen opstootte en naar het noorden en het zuiden (Dan 8:4) Dit stelt de militaire verovering voor van Het Medo-Perzische rijk. Het westen was Babylon, Het noorden Lydië, en het zuiden Egypte.

De **geitenbok met één horen** stelt het Griekse rijk onder Alexander de Grote voor. Die ene horen is Alexander de Grote die een paar honderd jaar later verscheen. Hij hakte de Perzen en Meden in de pan, zoals de ram werd vertrapt. Al snel werden Syrië, Fenicië, Cyprus, Gaza, Egypte en Babylon veroverd.

Het rijk van Alexander de Grote strekte zich uit tot aan de rivier de Indus in India.

Na de dood van Alexander de Grote, viel zijn rijk uiteen in vier koninkrijken, “*maar zonder de kracht ervan*” (Dan. 4:22): een noordelijk deel (Thracië en Bythinië) onder Lysimachus, een westelijk deel (Macedonië en Hellas) onder Cassander, een oostelijke deel (Syrië, Iran,

Irak, tot aan de streken in India) onder Seleucus en een zuidelijk deel (Egypte, Palestina, Cyprus en Cilicië) onder Ptolemeüs. Dit is het raamwerk dat blijft bestaan als setting waarin de antichrist opkomt uit het oostelijke deel en hij de drie andere delen onderwerpt, waarbij hij de meeste tegenstand krijgt van het zuidelijke deel (vgl. Dan. 11). Door de val van de drie koningen verschijnt de “kleine hoorn” te midden van de tien koningen met wie een tienstatenbond wordt gevormd. Hieruit zien we dat de antichrist niet zal voortkomen uit wat een “herleefd Romeins rijk” wordt genoemd. De antichrist komt op in het Midden-Oosten.

Het oostelijke rijk, het Grieks-Syrische rijk, dat door Seleucus I Nicator werd gesticht, was het Seleucidische koninkrijk. De bloeitijd van dat koninkrijk was van 305-261 v. Chr. Het rijk had veel buitenlandse vijanden en binnenlandse opstanden. De Seleucidische koning **Antiochus IV Epiphanes** (± 215-164 v. Chr.) moet met name worden genoemd. Onder zijn bewind brak de Makkabese opstand uit, omdat hij eiste dat het Jodendom verruild zou worden voor de god Baäl Hasjamaïm en de Joden die afgod zouden offeren. Toen de afgod in de tempel te Jeruzalem was gezet, kwamen de Joden in opstand. De Joodse priester Mattathias en zijn zoon Judas Makkabeüs leidden de furieuze joden in hun opstand tegen de Seleuciden. Antiochus liet daarom duizenden Joden doden.

In de uitleg van Daniël 8 en 11 zien veel bijbeluitleggers een vervulling door Antiochus Epiphanes. Hun verklaring wordt gesterkt door de strijd in Daniël 11 tussen de koning van noorden (Seleucidische rijk) en de koning van het zuiden (Egypte). Nu had het Seleucidische rijk haar handen vol aan een oorlog met het Ptolemeïsch-Egyptische rijk, maar het was geen profetische vervulling van welk deel van Daniël 11 dan ook. Daniël 8:9 heeft geen betrekking op Antiochus Epiphanes die zo’n 150 jaar verscheen na de dood van Alexander de Grote. Ook heeft Daniël 11:5-35 geen betrekking op deze Seleucidische koning. Daniël 11:3,4 heeft betrekking op Alexander de Grote, zijn dood en de verdeling van zijn koninkrijk (vgl. Dan. 8:21,22). Daarna gaat de profetie direct over naar de antichrist. De antichrist komt niet voort uit een ‘herleefd’ Romeins rijk, maar uit een ‘herleefd’ Seleucidisch rijk. De huidige ontwikkelingen in het Midden-Oosten moeten dan ook vanuit dit belangrijke profetische feit worden gezien.

De antichrist komt niet op uit een zogenaamd “herleefd Romeins Rijk”

Er zijn verschillende argumenten die laten zien dat het hier niet om het Romeinse rijk gaat, maar om het toekomstige Babylonische rijk in het Midden-Oosten onder de antichrist:

1. In de Bijbelse profetie neemt Rome geen speciale plaats en wordt zelfs niet eens genoemd.
2. Het beeld van Nebukadnezar beschrijft de vier Babylonische wereldrijken.
Het beeld staat in Babylon en dat betekent dat al deze vier rijken Babylon in het Midden-Oosten tot hun invloedssfeer moeten hebben. Babylon in het Midden-Oosten heeft echter nooit tot het Romeinse rijk behoort.
3. De Bijbel leert dat de antichrist niet zal opkomen uit Europa, maar uit het Midden-Oosten. Dit is het argument van Daniël 8 in het gezicht van de ram en de geitenbok. Daniël 8:22,23 beschrijft een directe overgang van het Griekse rijk naar het vierde rijk onder de antichrist. Deze overgang vinden we ook in Daniël 8:8,9, en zien we dat de antichrist moet voortkomen uit het oostelijke (Seleucidische) deel dat is ontstaan na de dood van Alexander de Grote. Dit zien we bevestigd door andere Schriftgedeelten die de antichrist beschrijven. Er was een Assyrische Farao die over Egypte heerste in de dagen van de slavernij van Israël (de Assyriërs heersten in die dagen in Egypte). Deze Farao vormt een type van de antichrist die in de toekomst Israël zal verdrukken. De antichrist zal ook een Assyriër zijn en opkomen binnen de grenzen van het oude Assyrische rijk, dat delen van het huidige Turkije, Irak en Iran omvat (vgl. Jes. 10:5; 14:25; 30:31; 31:8; 52:4; Dan. 8:8, 9, 21-25; Hosea 5:13). De huidige ontwikkelingen in het Midden-Oosten moeten in dit licht worden gezien, omdat hiermee het toneel wordt klaargezet voor het laatste Babylonische rijk.
4. Het idee dat het vierde koninkrijk een herleefd Romeins rijk is, is het gevolg van een misverstand over Openbaring 17:9. In Openbaring 17:9 lezen we dat de zeven koppen zeven bergen zijn, dat wil zeggen zeven koningen. De vrouw zit op de zeven bergen. De vrouw is geen letterlijke vrouw en de zeven bergen zijn daarom ook geen letterlijke bergen. Ze kunnen daarom niet verwijzen naar Rome en de Rooms-katholieke kerk. Gods handelen met de Gemeente wordt beschreven in Openbaring 1-3. Daarna zal God zijn handelen met Israël hervatten en zal de zeventigste jaarweek starten (Openb. 6:1 e.v.), waarin God zijn handelen met zijn volk Israël zal afsluiten (Dan. 9:24). Waarom zou God dan aan het einde van deze zeventigste week zich plotseling wenden tot een pseudo-groep van de Gemeente van Christus? Een ieder die tot de Gemeente van Christus werd gerekend, is opgenomen (1 Thess. 4:16,17). Er is, Bijbels gezien, niets achtergebleven op aarde dat met de Gemeente van Christus kan worden geassocieerd. Gods oordeel over de Gemeente vindt plaats voor de rechterstoel (Openb. 1:9-20), nooit op aarde over een pseudo-kerk.
5. De stammen Juda en Benjamin werden weggevoerd door de koning van Babel, terwijl de tien stammen werden weggevoerd door de Assyriërs. Het vierde koninkrijk zal echter ook Assyrische gebied beheersen, zodat dit vierde rijk een bijzondere verbinding heeft naar heel het volk Israël.

De antichrist

De antichrist zal opkomen binnen de grenzen van het oude Assyrische koninkrijk. Dat zien we in Daniël 8:9, het oostelijke segment van de vierdeling van het rijk van Alexander de Grote. De antichrist is de Assyriër en wordt getypeerd door de Assyrische Faraó in de dagen van Mozes (Jes. 10:5; 14:25; 52:4; Micha 5:5,6). Het oude Assyrische rijk omvat tevens het huidige Syrië, Noord-Irak en Noord-Iran. De antichrist zal opkomen als “kleine horen” vanuit weinig volk (Dan. 11:23; 8:9) en zal vrede brengen tussen Israël en de omringende Moslimlanden door een verbond (vgl. Dan. 9:27; 11:21-23; Ezech. 38:8,11,14). Het verbond zal mogelijk verband houden met de herbouw van de tempel in Jeruzalem. De antichrist zal het verbond echter breken en zich in de tempel zetten alsof hij God is. We zijn dan in de laatste dagen van het koninkrijk van Babylon aangekomen vlak voordat de steen het beeld verwoest en Gods koninkrijk zich openbaart. Daniël schrijft over hem:

“Aan het einde van hun koningschap, wanneer de afvalligen de maat hebben volgemaakt, zal er een meedogenloze koning opstaan, bedreven in slinkse streken. Zijn kracht zal machtig worden, maar niet door eigen kracht. Op wonderlijke wijze zal hij verderf aanrichten, het zal hem gelukken, hij zal het doen. Machtigen zal hij te gronde richten, ook het heilige volk. Door zijn sluwheid zal hij het bedrog onder zijn hand doen slagen. Hij zal zich in zijn hart verheffen. In hun zorgeloze rust zal hij velen te gronde richten” (Dan. 8:23-25).

De antichrist zal een man zijn van slinkse streken en van sluwheid en bedrog. Hij zal ook het heilige volk, dat is Israël, te gronde richten. Israël zal dus vallen en onder de voet worden gelopen door de antichrist. Hiermee zal de antichrist de lang verwachte ‘messias’ van de Islam zijn die niemand anders zal zijn dan de incarnatie van de duivel! Dit zal de tweede en laatste Holocaust worden voor Israël. Van die Holocaust wordt gezegd dat *“indien die dagen niet ingekort werden, zou geen vlees behouden worden; doch ter wille van de uitverkorenen zullen die dagen worden ingekort”* (Matt. 24:22). Deze finale Holocaust zal plaatsvinden in de zeventigste jaarweek van Daniël (Openb. 6-18). Wat zal er dan met Israël gebeuren? Dit lezen we in Mattheüs 24:15-22 en Lucas 21:24. Velen zullen vluchten naar de bergen (Matt. 24:16); vele anderen zullen gedood worden of als slaven worden weggevoerd (Luc. 21:24). Jeruzalem zal dan gevallen zijn tot de tijden van de heidenen zal zijn vervuld (Luc. 21:24; Openb. 11:2b).

Dit alles zal in het midden van de laatste jaarweek van Daniël plaatsvinden. De Arabische wereld en haar zielsgenoten zullen hierover in een juichstemming zijn, ook vanwege de twee getuigen die zullen omkomen (Openb. 11:10). Door die laatste Holocaust zal een situatie ontstaan die vergelijkbaar is met de situatie van het beloofde land van vóór 1948. Maar dan breekt het licht door door de komst van de Messias, de “vorst der vorsten” (Dan. 8:25), en zal *“Hij zijn engelen uitzenden met luid bazuïngeschal en zij zullen zijn uitverkorenen verzamelen uit de vier windstreken, van het ene uiterste der hemelen tot het andere”* (Matt. 24:31). “

Dit stemt overeen met het profetische woord in Hosea 11:1: *“Toen Israël een kind was, heb Ik het liefgehad, en uit Egypte heb Ik mijn zoon geroepen”*. Israël werd met betrekking tot het Oude Verbond uit Egypte geroepen en zij zal tot het Nieuwe Verbond ook uit Egypte worden geroepen, Egypte, het land dat een type is van heel de wereld waaruit de Joden zullen worden verzameld.

Laten we wat verder kijken naar deze persoon, de antichrist, de menselijke incarnatie van de duivel. Christus is de incarnatie, de vleeswording, van God, en Hij is “*de Amen, de getrouwe en waarachtige getuige*” (Openb. 3:14). De duivel is de vijand van Christus en hij wordt ook wel de aap van God genoemd, omdat Hij God in alles wil nadoen. Ook de duivel zal zijn getuige willen incarneren, maar hij, de antichrist, zal een valse getuige blijken te zijn. Christus en de satan zijn twee totaal verschillende “zaden”, namelijk “het zaad van de vrouw” en “het zaad van de slang” (Gen. 3:15). In onze gevallen staat leefden wij allen, door de oude mens, naar het zaad van de slang. In Christus echter zijn we een nieuwe schepping, hebben we een nieuwe geest, en is Christus, als het zaad van vrouw, ons leven.

In heel het Oude Testament zien we een voorafschaduwing van de antichrist. Nimrod, de rebel in Genesis 10, is zo'n eerste type. Farao, de slavendrijver van Israël, en Haman, de hater van de Joden, zijn andere typen van de ‘messias’ van de duivel. In het Nieuwe Testament was Judas een type van de antichrist. In Johannes 17:12 lezen we:

“Zolang Ik bij hen was, bewaarde Ik hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, en Ik heb over hen gewaakt en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon des verderfs, opdat de Schrift vervuld werd.”

Jezus noemde Judas in het bijzonder “*de zoon des verderfs*”. Deze uitdrukking komen we ook tegen in 2 Thessalonicenzen 2:3, waar het betrekking heeft op de antichrist. Zoals de satan de antichrist zal vullen, zo “*voer de satan in Judas, genaamd Iscariot*” (Luc. 22:3). Judas was niet de antichrist, maar een type van hem. Juda was niet de duivel, maar Jezus noemt hem wel een duivel (Joh. 6:70).

De analogie tussen Judas en de antichrist gaat nog verder. Drie en een half jaar zal de antichrist in terreur zijn heerschappij uitoefenen. Judas was in Jezus' gezelschap ongeveer dezelfde periode. Judas deed tekenen en wonderen, zoals ook de antichrist. Judas gaf een teken aan de Schriftgeleerden waar ze Jezus konden vinden om Hem te doden (Matt. 26:48). Dood en verderf zal er ook door de antichrist zijn.

De antichrist zal ook een teken dragen, namelijk het getal 666. Het getal 6 is het getal van de mens. Het getal 66 verwijst naar het Babylonische koninkrijk waarin de gevallen mens gedurende de tijden van de heidenen de heerschappij onder God voert. De climax van dat koninkrijk zal echter het getal 666 introduceren, de antichrist.

In de Bijbelse profetie hebben getallen een belangrijke symbolische waarde. Wanneer het getal 6 de tijdsperiode van de gevallen mens beschrijft, verwijst het getal 66 naar de volle breedte en diepte van het Babylonische rijk. Het getal 60 is 6 maal 10, de seculiere samenleving in al haar volheid. Op dezelfde manier is 600 gelijke aan $6 \cdot 10 \cdot 10$ en verwijst naar de volste dimensie van dat koninkrijk. 666 is het getal van het Beest. We komen het getal tegen in 1 Koningen 10:14, 2 Kronieken 9:13, Ezra 2:13 en Openbaring 13:18:

“Hier is de wijsheid: wie verstand heeft, berekene het getal van het beest, want het is een getal van een mens, en zijn getal is zeshonderd zesenzestig.”

2300 dagen

“En hij zei tot mij: Tweeduizend driehonderd [2300] avonden en morgens; dan zal het heiligdom in rechten hersteld worden” (Dan. 8:14).

2300 avonden en morgens betekent 2300 dagen. De vraag is nu hoe we deze 2300 dagen moeten plaatsen. In Daniël 9 komen we hier op terug, maar in deze studie meer samengevat.

Openbaring 6-8 behandelt in detail de *“tijd van benauwdheid voor Jacob”* (Jer. 30:7; Dan. 9:24-27), een periode van 7 lunaire jaren van 360 dagen, dat is $7 \cdot 360 = 2520$ dagen. Deze periode wordt verdeeld in twee perioden van $3\frac{1}{2}$ jaar, twee perioden van 1260 dagen, samen 2520 dagen. Over deze tweede periode van 1260 dagen, de Grote Verdrukking, lezen we:

“En Ik zal mijn twee getuigen lastgeven om, met een zak bekleed, te profeteren, twaaalfhonderd zestig dagen lang” (Openb. 11:3)

“En de vrouw vluchtte naar de woestijn, waar zij een plaats heeft, door God bereid, opdat zij daar twaaalfhonderd zestig dagen onderhouden zou worden” (Openb. 12:6).

1260 dagen is $3\frac{1}{2}$ jaar of 42 maanden (Openb. 13:5) en één zo'n jaar wordt in Daniël ook een 'tijd' genoemd. $3\frac{1}{2}$ is dan een tijd (één jaar) en tijden (twee jaar) en een halve tijd (half jaar):

“Hij [de antichrist] zal woorden spreken tegen de Allerhoogste, en de heiligen van de Allerhoogste te gronde richten; hij zal er op uit zijn tijden en wet te veranderen, en zij zullen in zijn macht gegeven worden voor een tijd en tijden en een halve tijd” (Dan. 7:25; vgl. Dan. 12:7; Openb. 12:7b).

De vraag is nu hoe wij de 2300 dagen moeten plaatsen binnen de 2520 dagen. Het is duidelijk dat de 2300 dagen te maken hebben met het heiligdom, de tempel in Jeruzalem. Het verschil tussen 2520 en 2300 dagen is $2520 - 2300 = 220$ dagen. Om deze 220 dagen te begrijpen, is het ook van belang om Daniël 12:11-12 te begrijpen:

“En van de tijd af dat het dagelijks offer wordt gestaakt en een gruwel wordt opgericht, die verwoesting brengt, zijn het duizend tweehonderd en negentig [1290] dagen; welzalig hij die blijft verwachten en duizend driehonderd vijfendertig dagen [1335] bereikt.”

Naast de getallen 1260, 2520 en 2300, komen we ook nog de getallen 1290 en 1335 tegen. Laten we die getallen in een schema te zetten, dan wordt alles duidelijk:

Begin van de weeën		De Grote Verdrukking	Tweede komst	Heiligdom gereinigd	Totaal
voorbereiding	1040 dagen	1260 dagen			2300 dagen
220 dagen	1040 dagen	1260 dagen			2520 dagen
(1260 dagen)		1260 dagen (3½ jaar) (42 maanden)	→30 dagen→		1290 dagen
		1260 dagen	→30 dagen→	→45 dagen→	1335 dagen

In het midden van de jaarweek, aan het begin van de Grote Verdrukking wordt in de tempel “het dagelijks offer gestaakt” (Dan. 12:11). “In de helft van de week zal hij slachtoffer en spijsoffer doen ophouden” (Dan. 9:27). De tijd tot het heiligdom dan weer is gereinigd, is 1260+ 30= 1290 dagen. Het duurt dan nog eens 45 dagen, en dan komen we op 1335 dagen, dat God met Israel en alle volkeren voorbereidingen heeft getroffen voor de start van het Messiaanse tijdperk.

Het getal 45 is een interessant getal. Het getal duidt in onze studie op het aantal dagen van de reiniging van de tempel tot de start van het Messiaanse tijdperk. Het getal komen we ook in Jozua 14:10 waar Kaleb zegt: “Welnu, zie, de Here heeft mij in het leven behouden, zoals Hij beloofd heeft. Het is nu vijfenveertig jaar, sedert de Here dit woord tot Mozes gesproken heeft, gedurende welke tijd Israel in de woestijn rondgetrokken heeft. Welnu, zie, ik ben heden vijftachtig jaar oud.”

Kaleb was een man van geloof en hij was veertig jaar oud toen hij het woord van Mozes als belofte van God had aanvaard. Kaleb leefde als het ware in het besef van een gereinigde tempel met het oog op de volheid van het beloofde land. Hierin verschilde Kaleb en Jozua van alle Israëlieten die het beloofde land niet binnengingen. In geloof vroeg hij al om het bergland (Jozua 14:12). In de Bijbel is de leeftijd van veertig vaak het moment van een verandering of nieuwe uitdaging (vgl. Hand. 7:23). Voor Kaleb was het de leeftijd dat zijn oog definitief werd gevestigd op het beloofde land. In het Nieuwe Testament is het de fase van de vaders (1 Joh. 2:12-14), waarin we één geest zijn (1 Cor. 6:17), een gereinigd heiligdom, waar het Christus is die als ons zijn leven leidt door onze menselijke zwakheid. Kaleb zie: “Ik ben thans nog even sterk als toen Mozes mij uitzond; de kracht, die ik nu bezit is dezelfde als die ik toen had, kracht om te strijden en om uit en in te gaan” (Jozua 14:11). De lichamelijke sterkte van Kaleb is een type van de sterkte die de ‘vaders’ hebben leren kennen. De strijd van de christen, maar ook van Kaleb, is in essentie “de strijd van het geloof” (Judas 1:3). Het is “de gehoorzaamheid van het geloof” (Rom. 1:5; 16:26). Gehoorzaamheid is altijd de gehoorzaamheid van het geloof, nooit de gehoorzaamheid van werken. Het is de gehoorzaamheid van Hem die in de gereinigde tempel ons leven is, niet het leven voor Hem, maar Hij die als ons leeft. Zoals Kaleb zijn hand legde op de volheid van het beloofde land, blijft de vraag of jij al er ernst mee hebt gemaakt om tot de rust van God in te gaan (Hebr. 4:11) en niet langer in het dualisme te wandelen van al die Israëlieten die in de woestijn vielen. Kaleb had een “zuiver” [Eng. “single”] oog dat alleen op God en Zijn volheid was gericht.

Studievragen

1. Wat beschrijven de openbaringen van God aan Daniël?
2. Waarop hebben de ram en de geitenbok betrekking?
3. Uit welk rijk komt de antichrist op?
4. Noem een paar personen in de Bijbel die een type van de antichrist waren.
5. Hoe leg je het getal 666 uit?
6. Hoe leg je het getal 2300 uit (Dan. 8:14)?
7. Wat is de les van Kaleb en het getal 45 voor ons (Jozua 14:10)?